

Şehrin Kalbinde Saklıydı Şair

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Mayıs 2022

Rötarlı bir mutluluktan vaktinden çok sonra gelen ve de delişmen bir rüzgâr esintisi hem makbul hem huzur veren.

Oynaşan gölgelerden alıp da başımı gitmeliydim belki de şehirden ve bir v/eda mektubu yazmalıydım tüm sevdiklerime.

Günler ağır aksaktı gecelerse küf kokan.

Şehrin merkezinde saklı bir varlık adeta göğü delen hıçkırıklarından dökülen yaşlar gibi yas gibi yasa addedilen o tutanaklara geçen onca kelimeler.

Bir düş' ün mensubu idik belki de şehrin dik açılı şeceresine söz geçiremeyen ve miyop gözleri şehir sakinlerinin bazen balçık bazen kum gibi yumuşacık bir zemin bazense asfalta yapışan bir sakız gibi şehrin ciğerlerinin ve gülüşünün çiğnendiği.

Ne yani şehir gülümser miydi durduk yere?

Şiirler mademki namzetti sevgiye ve şehre.

Şehrin kalbinde saklıydı şair: şairin kalbinde saklıydı şiir ve şiirlerle bezeli idi yer gök.

Minyon bir kuş gibi.

Minyatür bir heykel.

Mimarisi şehrin aslında şairin yürek iklimine denk düşen.

Şehrin bir hikâyesi vardı şairinse binlerce.

Öykülerdi şehrin rozeti ve şiirlerdi şaire en çok yakışan tıpkı sevgi gibi ve sevgiyle yaşadığı yazdığı asla bir kehanet değildi.

Şehir efsanesi idi hem görünmeyen şair aslında görücüye çıkmış nazlı bir kız gibi şiir de görücüye çıkıyordu ne zamanki kalemin mürekkebinden damlayıp da devasa bir iz bıraksa şairin yüreğinde.

Belki de damgaydı bu ya da mührü unutulmuş bir posta pulu ve işte zarfı olmayan mektuplardı şehir ile şairin arasında gidip gelen ve şehir sakinleri de şahitti bu imkânsız aşka.

Şair kavuşamıyordu kendine; şehir ise çok kalabalık bir o kadar daralmıştı o ufacık alanına yığılı milyonlarca insandan.

Birileri unutmuştu işte bir yerde.

Birileri ise unutulmuştu.

Kalemse posta güvercini gibi gidip geliyordu şairle şehir arasında iletişimi sağlayan bir güvenlik koduydu belki de.

Kodaman gölgeler vardı şehrin sokaklarında ve nice milletten insan gelip de göç etmişti şehre adeta oç alır gibiydiler hayattan ve bu kalabalık günbegün büyürken şair de ıssızlaşıyordu.

Oysaki önceden böyle miydi?

Ne güzel sen o sokak ben bu cadde anlaşıp gidiyorlardı şairle şehrin beraberliği üstelik henüz şehrin müdavimi ve sevdalısı sabık şair bilmiyordu şiir yazabildiğini ve bilmiyordu şehre duyduğu aşkın imkânsız olduğunu ve öylesine iç içeydiler ki.

Kâh Üsküdar'ın dik yokuşları...

Kâh sahil yolunda saklı gülüşler ve çocuk kakhahaları hem o zamanlar çocuklar bilgisayar yerine sokakta oynuyorlardı ve top sektiriyorlardı kaldırımlarda ve parklarda arada bir şutlardı da sabık şair ve çocuk gibi sevinirdi dışarı çıktığında asla büyütmezdi gözüne yürüyeceği o uzun yolu bir başlardı ki adım atmaya güneş batana kadar da taban teperdi.

Sözcüklerin muhtevası sakindi ve şair kimliğini oturtmuştu en azından biliyordu aidiyet duygusunun asla sonlanmayacağını ve hep de kendini bir yerlere ait hissederdi elbet er geç yanıldığını görürdü yine de arayışını sonlandırmazdı.

Yalnızlık devasa bir rakımdı şehrin yükselen gökdelenlerinin nerede ise değdiği gök gibi ve hiç birinin dağ gibi yamaçları yoktu ama sonsuzluğa kat çıkan asansörleri ve güvenlik kodu vardı ne de olsa sonsuzlukla insan ilişkileri ile ilintiliydi belki de para kazanma hırsı ile eşleşen asla yetinmeyi bilmeyen insanoğlu ve bu yüzden insanlar teslim olmuşlardı katı kurallara yetmez onlar da yeni kurallar eklerdi kısaca uzun bir zincirdi hayat ve kurallar ve insan ilişkileri de hayli çetrefilli idi.

Şairin künyesinde yazan isimler.

Şehrin de kubbesinde saklı o gün ışığı.

Şair uzaktı kendine şehir ise çok yakınında.

Şehir uzaktı şiirlere önceleri ama şair şiir yazdığını öğrendiği ilk günden beri hep yazdı ve adadı şiirlerini şehre ve adadı şiirlerini aşka ve sevgiye.

Uzağında kalan ne varsa git gide açılıyordu o mesafe ve gün geçtikçe her şeye herkese uzak kalmayı başarıyordu işte oysaki şehrine ve insana sevdalı şairin çokça da hayali vardı mademki hayat şiirlerden ibaretti ve mademki şehir de şairin ruh ikiziydi.

Öylesine arası açılmıştı ki hayatla adeta birbirine kavuşamayan Rumeli ve Asya yakası şehrin ki öncesinde sıklıkla gider gelirdi bu iki yaka arasında bazen vapurla bazen otobüsle ve çok da haz ederdi gezmekten ta ki şair şapkasını çıkarıp da önüne koyana değin ve şapkanın içinden çıkan elinde kalem olan dişlek bir tavşandı ve inatla kalemi kemiriyordu hayvan ve o gün anladı ki şair; bu yolculuğun ardından varacağı bir istikamet yoktu işte.

Ne şehrin iki yakası bir araya gelirdi ne de şairin ve tek tanıktı kalem ve dişlediği kadar kalemini şair aralıksız da düşledi şehri ve şiirlerini ve yazmaya doyamadığı binlerce şiir yazmaya ant içti çünkü sevgiye doyamıyordu şair ve onun için sevgi şiirdi aslında şiir hayattı aslında hayat içindeki cennette saklı bir hayaldi elbet mutluluğun kıvılcımları iken taşan gözlerinden ve kaleminden ve bile bile mutlu olmanın mümkün olmadığını şair hem yazdı hem daha çok sevdi şehri ve asla da düşünmedi şehrin onu sevip sevmediğini ne de olsa yüreği ve kalemi ile adadığı şiirler aslında kendineydi asla sahip olamayacağı bir hayatın da hayalini kurarken ve şehir saatini şiire kurdu oysaki şair çoktan göç etmişti şehirden bilinmeyen bir vakitte buluşmak adına içinde saklı tuttuğu o mutlu hayata...